

דדדד

בינו שנות דור ודור • הגליון השבועי של העדה

מנהל לעדת ה'

"מנהל לעדת ה' תורתו ויראתו"
| לרגל הילולת הגה"צ רבי אשר
לעמיל לעווי זצוק"ל רבה של
גאליץ ודומ"צ ירושלים, נכדו הגאון
ר' אהרן ראז שליט"א פורש
לפנינו מסכת חייו המופלאה
וקורות שלושת האחים הגדולים
במסעם לארץ הקודש | הישועות
המופלאות על ציונו של צדיק | ח'
כסלו תר"ה-תשפ"א

עמו בצרה

המשך פרקי עדות מרבינו מרן
הגאב"ד המנחת יצחק זצוק"ל
על התלאה בימי הזעם עם בנו
יחידו רבי בעריש ז"ל | "וביותר
צר היה לנו בראותי את הבן
יקיר לנו רך בשנים הוכרח
לסבול כל אלה"

הרחיבי מקום אהלך

הרחיבי יריעות משכנותיך: קהלות הישוב הישן
ב"חריש" | מעמד נאדר בקודש בבית רבינו הגדול
כ"ק מרן הגאב"ד שליט"א מרא דארעא קדישא |
ויתדותיך חזקי: יסוד מוסדות התורה והחינוך על
טהרת הקודש

חשוון תשפ"א

משולחן הכשרות

לקראת
חודש החנוכה
יצאנו אל מטעי
הזית ובתי הבד | ייצור
השמן פעם והיום | ועל
430 זני הזית בעולם

יש למה לצפות

את הדרך חזרה. אחרי שיטוטים רבים פגש בקתה אחת, ביקש מבעל הבית שיכניסו שלא יקפא למוות. הכניסו האיש, נתן לו חמין ובגדים יבשים ומצעים נקיים. כאשר שב המלך לארמונו הזמין את מצילו ובכדי לגמול לו על חסדו נתן לו רשות לרדת אל כספת המלוכה ובמשך עשר דקות לאסוף משם ככל שיוכל כסף וזהב, פנינים ויהלומים. האיש נכנס, ושמע ברקע צלילי מוזיקה קלאסית נעימים ויפים. זה מכבר היה חובב גדול של מוזיקה זו, ולכן עצם את עיניו ונתן לצלילים העונגים לטלטל את נימי נפשו הרוגשת. עד שהשוערים עוררו אותו ועדכנוהו כי כלה הזמן ותם הטקס.

ה. זעליג וואסילי היו שני הקבצנים הנצחיים בשוק. רעבים היו תדיר. יום אחד מספר זעליג וואסילי כי למחרת יאכל סופסוף סעודה דשנה, עם כל המטעמים והמעדנים. וזאת איך, התעניין וואסילי. סיפר לו זעליג על ליל הסדר שחל אצלם היהודים, בו מזמינים הכל לכל דכפין וכל דצריך לבוא ולסעוד על שולחנם. רירו וקרקורי בטנו של וואסילי עוררו את רחמיו של זעליג, והוא הגה בעבורו פתרון. יתחפש אפוא ליהודי ויזמין עצמו גם הוא על שולחן אחד העשירים בעיירה. לאחר הסעודה, סיכמו, ייפגשו להחליף חוויות. כך הווה. בשעה מאוחרת בליל החג הגיע זעליג שבע ודשן כשחיוך גדול מרוח על פניו. הוא מצא את וואסילי סר וזועף. 'למה רימיתני' זעם לעומתו. חוץ מקצת כרפס תפלים, קלחים מרים וחרוסת, לא היה מה לאכול. לאחר חקירה קצרה התברר כי מרוב תסכול ורעב, ומשהבין כי כל הסיפור הזה לא מתקדם לשום כיוון של אוכל אמיתי, קם הגוי וברח רגע לפני שולחן עורך.

הצד השווה שבכל אלו, ועוד רבים וטובים ומפורסמים שאין כאן מקום להם, הוא שיש להם נמשל זהה. והוא, הגיחוך העצוב כל כך שבפספוס של הפרס הגדול, בעבור נזיד עדשים. לו רק היו מתאזרים בקורטוב סבלנות והיו גוברים על הרצון הרגעי הזניח לטובת הגמול הגדול, היו כל 'גיבורי' הסיפורים מגיעים לסוף טוב מאוד.

השאלה היא, לשם מה נוצרו כל כך הרבה משלים שיגידו את אותו הדבר. וכי לא חבל?

אין זה כי אם המסר היוצא לנו הוא חשוב ובסיסי ומהותי ומרכזי ביותר בחיינו. כי אמנם, החיים כאן עלי אדמות, מלאים וגדושים בהסחות דעת, בטשטושים ובבלבולים, במהמורות, בצנצני שווא וקסמים רגעיים, שמטרתם האחת היא: להסיט את תשומת לבנו מן הדבר האמיתי, מן התכלית האחת.

כשבן מלך מתרועע עם פחותים, הצער הוא כפול ומכופל. וכי אינך יודע שנועת לגדולות? ותמורת מה אתה מפספס את כל העתיד הזוהר והטוב? בעבור הנאות טטותיות חולפות כענני נוצה? למה להישאר בגלות המרה בגלל כמה קישואים ואבטיחים? והרי אם תתאפק כעת כמעט רגע, תחשב הפסד עבירה תמורת שכרה, הרי אין ספק שתבחר בטוב האמיתי.

אנו, שמאמינים שהעולם הזה אינו אלא פרודור לקראת הטרקלין הגדול, וכל רגע בלתי מנוצל לגריפת הון ועושר לעולם הבא - הוא הפסד נצחי שאין לשער, כל מה שנותר לנו הוא רק לזכור את האמת הזו ולהשיבה אל ליבנו, כי אז לבטח ננצח את הרצונות הקטנים והחולפים והזמניים הללו.

עשיו פרץ אל בית יעקב, לאחר יום קשה ועקוב מדם ופשעים, וראה את המאכל המתבשל על האש, וביקש שילעיטהו מן האדום האדום הזה. על כן קרא שמו אדום, על שם שביכר את הרגע הנוכחי, את ההנאה הזעירה של כאן ועכשיו, תמורת קנין הבכורה הנצחי. כי הוא התמקד בהווה, כל כולו מרוכז במילוי תאוותו הרגעית, בדיוק ההיפך מיעקב.

כבר במעי אמו, יעקב ביכר את הלימוד בבית המדרש על פני הלימוד מן המלאך בסמוך לעשיו. לאחר מכן בחר לשבת אוהלים מאשר לצאת לראות עולם ולאסוף הנאות, ולאחר מכן בחר לשבת י"ד שנים בישיבה על פני השבת מלחמה, ואחר כך אצל לבן הארמי בחר בעבודה קשה ולא בדרך הקלה וכן הלא והלאה.

והיפה ביותר הוא, שבסופו של דבר, דווקא הבחירה בדרך הלא קלה, הביאה לו נחת - גם בעולם הזה - עשרת מונים מאשר עשיו שכל ימיו היה עבד נרצע לרצונותיו החולפים שמילויים הותירו אך דווה ונכאה רוח. ויעקב הלך לדרכו.

היום נלמד כמה סיפורים זקנים וידועים לכל, ננסה להבין מה המכנה המשותף שלהם, אם אכן יש כזה, ואם כן, לשם מה הכפילות הזו, ולבסוף והכי חשוב - מה המסר היוצא מכל זה. למעשה, ייתכן מאוד שנדלג על השלבים הקודמים וניגש ישירות למסר, בתקווה שלאחר מכן יתיישבו כל הקושיות כמין חומר לימודים. אם כי, בשלב ראשוני זה אין לדעת איך יסתדרו הדברים בסופו של דבר. אשר על כן נאלץ אפוא להישאר במתח גדול עד הגעתנו לגשר אותו אנו אמורים לחצות, באם יתאפשר הדבר, כמובן.

ובכן, א. מעשה באדם שהיה צריך לכלכל את ביתו המט לנפול. הרחיק נדוד עד לעיירה נידחת, והציע עצמו לעבוד עבור גביר העיירה. הגביר הקציב שכרו, זהוב לכל שבוע עבודה. את הסכום הסופי, כך סיכמו, יעניק לו בסיום תקופת העבודה, בכדי שבתוך הזמן לא יאבד הכסף בעניין רע. בינתיים, כך הוסיפו וסיכמו, בכדי שלא לאבד את החשבון, יכניס הגביר לקופה מסוימת מטבע של פרוטה מדי שבוע, ובבוא עת פירעון - יחליף האדון את פרוטות הנחושות בזהובים. האדם החל עובד ועובד והקופה מתעשרת בפרוטות עוד ועוד. יום אחד עבר האיש בשוק וראה איזה פרי יפה ועסיסי וחשק לאכול. אולם כסף אין לו. לאחר מחשבה, התגנב באישון ליל למקום בו עמדה הקופה עם פרוטות הנחושות, גנב כמה מתוכה בחשאי, עמם הלך למחרת לרכוש את אותו פרי עסיסי בשוק כשהוא שש ושמח שלא נלכד בגניבתו.

ב. בן כפר אחד חלם משך שנים רבות לנסוע העירה ולחזות בפלאותיה אותן תיארו היוצאים ובאים בעיניים בורקות ולחיים סמוקות. חסך האיש פרוטה לפרוטה עד שהסתכם לחשבון נכבד, ותכף יצא למלא משאלת לבו הכמוסה. הגיע לעיר ודבר ראשון שם פניו אל תחנת הרכבת, לראות את הפלא הנשגב הזה של קרונות פח ענקיים - נעים על פסי הברזל מבלי סוס ופרד או חמור. הגיע לתחנה, הניח את צרור המטבעות על הדלפק. לאן תרצה לנסוע אדוני? שאל איש חברת הרכבת. בן הכפר הנרגש אמר כי היעד לא משנה. העיקר לנסוע על הדבר האדיר הזה. ספר האיש את המטבעות, התרשם מן הסכום והנפיק לו כרטיס למחלקה הראשונה ברכבת הקרובה. הלך הלה בצעדי ריקוד ועלה על הרכבת, והתיישב בקרון העממי בין כל הארחי פרחי. כשהגיע הכרטיסן החלה תכונה רבה לרחוש בקרון, כל אלו שהתגנבו לרכבת מבלי לשלם הסתתרו מתחת לספסלים או בתוך השחת. החתן שלנו גם הוא נהג כמנהג המקום והסתתר מתחת למושב. הכרטיסן הבחין בגלימתו המרופטת ובכרסו המגושמת המבצבצות, ושלה אותו כמזלג מן הצלחת ודרש לראות כרטיס, נכון להשליכו מן החלון כתמורה לגניבה. משראה הכרטיסן את כרטיסו היוקרתי שאג אליו בפליאה גדולה: מה אתה עושה כאן?

ג. יום אחד פרץ אדם אל ביתו של איכר אחד, וביקש מחסה ומסתור מפני רודפיו. האיכר הסכים, הכניסו לגומחה שבאורותיו וכיסה אותו בחציר יבש. הרודפים פרצו לביתו, חיפשו פה ושם ולא מצאו דבר. שאלו את בעל הבית אם ראה מישהו או משהו. הוא אמר שנדמה לו, אם איננו טועה, ששמע קול ריצה בכיוון השני. הרודפים עזבו את הבית. למחרת סיפר הנרדף כי הוא המלך בכבודו ובעצמו, ומכיוון שהצילו - מוכן הוא למלא כל מבוקש שביקש. חכך האיכר בדעתו ולבסוף אמר כי רוצה הוא שיסדיר המלך מעמדו כמוכר החלב הבלעדי בעיירה, זאת מפני שלאחרונה החל שכן אחד למכור אף הוא חלב, דבר הפוגע בפרנסתו. המלך עמד משתומם מולו משך שעה ארוכה או שתיים.

ד. פעם אחת יצא מלך אחר למסע צייד ביער, ובתוך הלהט איבד את פמלייתו והלילה ירד, שלג החל לרדת והוא לא מצא

למה להישאר בגלות המרה בגלל כמה קישואים ואבטיחים? והרי אם תתאפק כעת כמעט רגע, תחשב הפסד עבירה תמורת שכרה, הרי אין ספק שתבחר בטוב האמיתי

לרומם כל מעשה ופעולה

ונתנו הרבה דוגמאות ורעיונות, לעורר הלב, בדברים שאדם לא שם אל לבו, ונלקט בזאת כמה דוגמאות ופעולות שנשמעו מפי חסידים הראשונים.

א. ברכות הנהנין והמצוות: מדובר, בעשרות ברכות שנאמרים ע"י האדם במשך היום, שכידוע ישנם בס"ה שבע מצוות דרבנן, וזהו אחד מהם, שתיקנו לומר ברכות הנהנין וברכות המצוות. (הדלקת נ"ח, קריאת מגילה, הלל, נט"י, עירובין, הדלקת נר שבת)

והנה, נחלק הפוסקים במצוות דרבנן האם מצוות צריכות כוונה, דדעת המג"א בשם רדב"ז שא"צ, אולם בשו"ע הרב (סימן ס' וס' תע"ה) הביא שיש חולקין וס"ל דצריך כונה גם במצוות דרבנן, והכריע בשו"ע הרב לחוש לדבריהם וכן הוכיח הביאור הלכה (ס' ס') מדברי הגר"א.

ואם כן, בכל פעם שאדם עושה ברכות הנהנין יש לכיין לכתח"ל שמקיים מצווה דרבנן, - שאף למ"ד שא"צ אבל עכ"פ ערך המצוה ודאי גדול וגבוה יותר כשמכיין כן, וכן כשמברכים ברכת המצוות יש לזכור לכיין מלבד הכוונה לקיים המצוה כיין גם לצאת ידי מצוה דרבנן של ברכת המצוות.

והוא מהדברים שאנשים דשים בעקביהם מחוסר ידיעה ואף במצוות דאורייתא יש לעורר על כך שמצוי לפעמים ששוכחים לכיין לצאת י"ח המצוה והנוב"ב בתשובתו הידועה אודות לשם יחוד (יו"ד צג) מעיד על עצמו בתוך דבריו שבכל מצוה שאין ברכה לפנייה הוא נוהג לומר בפיו הנני עושה דבר זה לקיים מצוות בוראי. (ע"כ מדברי הגדול הנ"ל)

ודבר זה מעורר חלחלה בלב כל שומע והתעוררות גדולה, כי עשרות אלפי ברכות נאמרים ע"י כל אחד ברכות הנהנין והמצוות, וכמה טירחא יש בדבר זה לכיין לקיים בזה מצוה עשה דרבנן, [חוץ מברכה"ז וברכה"ת שמקיים מצוה דאורייתא] וכי בשביל טירחא מועטת שכזה כדאי להפסיד דבר גדול כ"כ, כמה שמחה וחיות דקדושה וסיפוק הנפש יש לאדם שמתרגל לחשוב כן.

ב. תפלה מדאורייתא: עוד עוררו חסידים, כי ידוע מ"ש הראשונים שבכל בקשה ותפלה שאדם מבקש מה' דבר שצריך, ה"ה מקיים מצוות תפילה מדא"ו. וכמה פעמים ביום שאדם מבקש מה' דבר קטן או גדול, שצריך לה עכשיו או לאחר זמן, ובפרט בעתות רצון וכדו' שמתפלל על צרכיו, למה לא יזכור לכיין שמקיים עכשיו מ"ע דאורייתא, וגם מקיים מצוות אמונה בזה שמכיר שהכל בידו וששומע תפלת כל פה. ובתפילות שמתפלל ג"כ ביום כיין לקיים מצוות תפילה, ובפסוקי הודאה ושבח להודות לה' ולעשות לו נחת רוח.

ג. תלמוד תורה: כן עוררו, כמה פעמים יש שאדם מקיים מ"ע של לימוד התורה וחבל שאין מכוין וזוכר זאת אז, לדוגמא, כשמדבר עם חבר או עם רב ומברר ושואל או עונה דבר הלכה, או אומר או שומע ווארט על הפרשה וכדו' או שומע שיעור או דרשה, הלא בכל זה מקיים מ"ע של תלמוד תורה בכל רגע.

וכן העירו שבבוקר תיכף אחרי ברכה"ת הרי לומדים אז פסוקי יברכך וברייתא דאלו דברים, להסמיך מצוות ת"ת לברכה"ת, ע"כ יש לכיין שמקיים בכל מלה מצוות ת"ת שהוא כנגד כולו, ועי"ז מקיים מצוות ברכה"ת כהלכתה.

ד. קריאת התורה: כל אחד שומע כל שבוע קריאת התורה כמה פעמים, וממש חבל כשמחוסר התבוננות אינו זוכר ומרגיש כי בכל מלה מקיים מ"ע דאורייתא של ת"ת שכתב (שאי"כ שאינו מביין מקיים מ"ע, משאי"כ בתושבע"פ) ולבד מזה אי' בזה"ק ובפוסקים כי השומע ושותק ומקשיב נחשב לו כאילו מקבל התורה על הר סיני, וזה ממש בחי' מעמד הר סיני, שזוכה לה כל אחד לפחות ארבעה פעמים בשבוע, וידוע לשו"ק של הרבי רבי אלימלך ז"ע שיקשיב כל מלה כמו בקריאת המגילה.

וזה מהדברים שכשאינו מתבונן הוא מרגיש כאילו זה נטל ומשא מיותר עליו, ומחכה כבר שייגמרו וכועס ורוטן על הבעל קורא שמאריך בטעמי המקרא, משא"כ כשמתבונן ויודע גדלות הדבר ורוממות הזמן הזה, הוא מרגיש נעימות ומתיקות כל רגע, וכן בקריאת שנים מקרא ואחד תרגום, שבמקום לחכות מתי יגמור כבר, הוא מתענג ומלקק כל תיבה...

ה. חזרת הש"ץ: כמה עוררו הצדיקים על כך שיזהרו בהקשבה ושמיעת כל תיבה ועניית אמן בכונה, ואיתא בבית יוסף שנחשב ע"י כך כאילו מתפלל ג' תפילות שמו"ע: א' תפילת לחש, ב' שומע מהחזן כעונה, ג' עניית אמן, גדול העונה יותר מהמברך (ואמר הרה"ק מאלכסנדר ז"ע כי ג"פ י"ט ברכות הם כמנין ז"ן והוא סגולה לפרנסה) ואיתא מהאריז"ל כי ע"פ סוד צריך אדם ב' שמו"ע בכל תפלה וזהו ע"י חזרת הש"ץ שגדול בבחינה מסויימת מן הלחש, ואיתא בראשית חכמה ומהגר"א כי כשלא כיין בתפלת לחש כיין בחזרה ויהא נחשב כתיקון על הלחש.

והוא ג"כ מהדברים שכשלא יודעים גודל חשיבות הדבר נראה לו כדבר מיותר ומחפש לגמור, וכשיוודע מעט מזעיר מגודל הענין וגודל הרווחים שיש לו מזה הוא נהנה ומחשיב כל תיבה וכל ענינה...

(המשך יבוא א"ה)

"ימח שמו" ... "ימח שמו וזכרו!" ... שוב פעם ושוב פעם... נשמעה הקריאה מפי ר' זלמן.

מה קרה? מתפללים השומעים, מי ציער עכשיו את ר' זלמן שהוא כ"כ מקלל אותו, וכי את ר' זלמן אפשר להוציא מן הכלים, הלא הוא ידוע כאדם שמח מלא חיות ומשמח אחרים, היתכן שהוא יקלל ויגנה את הזולת. זה לא יאומן...

היה זה בפרוזדור של המקוה והחסיד הידוע רבי זלמן בריזל זצ"ל שזה עתה יצא מטבילת טהרה עמד כפוף וקשר את שרוכי מנעליו, כשהוא מסנן מבין שיניו שוב ושוב את הקללה המזעזעת "ימח שמו וזכרו" כשלושומעים לא מובן למה ולמי הוא אומר כן. ניגש אליו אחד הנוכחים והעיר ושאל אותו, ר' זלמן! אולי נוכל לעזור לך, האם מיהו ציער אותך או גנב משהו ממך שאתה כ"כ נסער וכועס עליו.

חס ושלום... התנצל ר' זלמן וביקש סליחת השומעים על האי נעימות שגרם להם, והסביר להם בפשטות כי כתוב ב"בית אהרן", שכאשר אדם עושה שום דבר מצוה, לא משנה איזה מצוה, כיין שבה הוא מוחה שמו וזכרו של עמלק. והנה עסוק אני עתה בדבר מצוה, אני מקיים בזה ב' דינים המוזכרים בגמ', ללבוש נעל ימין קודם לשמאל ולקשור שרוכי נעל השמאל תחילה ואח"כ של ימין, וכיין שעסוק אני בדבר מצוה אני מכוין בזה למחות שמו וזכרו של עמלק... ותו לא...

גם בן אחותו הגה"ח ר' נטע ציינריט - שהוא ר' זלמן היה ממחנכיו ומדריכיו הראשונים בעבודת ה' ודרכי החסידות - שראוהו רבות פעמים כשהוא מפשיל שרווליו בסערת נפש והתלהבות, וידעו הרואים כי עכשיו הוא בעיצומה של התבוננות והתפעלות מהכנה לדבר מצוה או מחשבת עבודה וכדו', וכמה פעמים ראוהו עושה כן לפני קשירת שרוכי הנעליים, וכשניסו לשמוע ממנו מה הוא כ"כ מרוגש ומרומם עכשיו, אמר בהתלהבות, הלא הולך אני לקיים עכשיו דינא דגמרא, לנעול נעל ימין תחילה ולקשור שמאל תחילה... וכי דבר קטן הוא בעינינו...!!?

יעדער קלייניקייט: חסידים הראשונים, היו נוהגים לנצל ולרומם כל פעולה טובה, כל דבר פשוט וקטן ביותר, להכניס בה חיות והתלהבות דקדושה, ממילא היו כל ימיהם מלאים שמחה ועונג, פניהם היו תמיד מלאים זיו ומפיקים נוגה, מרוב הקורת רוח והתענוג שהרגישו מכל דבר טוב, נראים היו כעשירים שברשותם נכסים מרובים וכל רגע ורגע הונם ורכושם מתרבה ומתעצם, בכל פעולה ודיבור ומחשבה היו מרבים עוד מצוות ועוד עבודת ה' ומתקריבים ומתדבקים אל השי"ת בכל מיני אופנים, ואף הכניסו את החיות וההתרוממות בקרב הסובבים...

והרגישו, כי אין צריך להיות לזה לא ר' זלמן ולא ר' נטע, כ"א כל אדם "פשוט" ככל שיהיה, יכול במדריגה שלו להכניס חיות רוחני בכל עשייה, ע"י מחשבה קלה והתבוננות מועטת.

סיי ווי סיי - דברים שאתה בין כך עושה למה לא להעלותם ולרוממם: במיוחד היו מעוררים על כך, שכל אחד יזהר שלא יהיה "בטלן" ו"שוטה" המאבד מה שיש לו.

דהיינו, שכל אדם שיש לו במשך היום דברים רבים שהוא בין כך עוסק בהם והוא עושה אותם ממילא וכשהוא מניס בהם קצת מחשבה וכוונה בכוחו להפוך את הפעולות למצוות ועבודות רמות ונעלות מאוד, וממש חבל לאבד ולהפסיד הזדמנויות פז כאלו שהם ע"פ רוב עשרות ומאות ביום.

בפרט, שמדובר בענינים שאין בהם שום קושי, אלא בשימת לב מועטת ובהתבוננות קטנה יכול הוא להפוך הרבה מפעולותיו הפשוטות לגדולות ונשגבות מאד ולעשות מהם מצוה ועבודת ה'. וכן גם פעולות של מצוה ועבודה, שהאדם בין כך עושה אותם, שבמעט כונה ומחשבה יכולים לרוממם ולייקרם עד אין שיעור, והאדם המרגיל עצמו בכך יכול להפוך את כל ימי חייו לחיים מרוממים ועלים וגבוהים מאוד, להרגיש קרבת ה' לי טוב בכל יום ובכל עת, ובמעט מאמץ.

מעמד יסוד קהילות 'העדה החרדית'

בראשות כ"ק מרן רהגב"ד וחברי הנהלת

ח ש ו

הדרחיבי

הרחיבי יריעות משכנותיך: ייסוד קהילות הישוב הישן ב"חריש" | מעמד נאדר בקודש בבית רבן של ישראל כ"ק מרן הגה"ק הגאב"ד שליט"א מרא דארעא קדישא | במעמד גדולי ישראל מנהיגי קהילות הקודש שליט"א | ויתדותיך חזקי: יסוד מוסדות התורה והחינוך על טהרת הקודש

גדולי וצדיקי הדור עם זקני וחכמי ירושלים מלווים בחרדת קודש בתפילה ובברכה את בני הישוב הישן הקובעים את משכנם בחריש, שיעתיקו את קדושת ירושלים בעמידה על משמר יסודי הדת, החינוך הטהור, וקדושת ההתבדלות מהציונים ומהמתחברים עימם, ולחנך את הדורות כפי שקיבלנו מאבותינו ורבתינו מצוקי ארץ מייסדי הישוב

מאת יצחק ג.

בפרויקטים וה"עיריות החרדיות", ואוכלים כל חלקה טובה שכל העמל והיגיעה ומסירות נפש של דורות שהקריבו עליהם לבם ותמצית דמם. חריש! זאת העיר וזה המקום, אשר הפך לתיעוד חדלון וכשלון של המפלגות החרדיות "הדואגים" לפתרון בעיית הדיוור של הציבור החרדי. לפני למעלה מעשור הבטיחו כי זאת

נר לרגלם ואור לנתיבתם. אם מצוקת הדיוור כבדה מנשוא אצל כלל הציבור, חמורה וקשה היא שבעתיים אצל ציבור בני היהדות הנאמנה. כפי שהגדירו זאת מנהיגי הישוב הישן שזוהי שאלה של פיקוח נפש רוחני, שיהיה עבור צאצאינו האמונים עלי תולע, סביבה כשרה נקיה מכל רוחות זרות הנושבות

הד עצום בקרב בני היהדות הנאמנה בכל מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, על הבשורה המרנינה שהפיחה רוח חיים בלבבות הפועמים עם דרך ישראל סבא, וביחוד בקרב בני ציון הנאמנים שומרי חומות ירושלים החונים על דגל קהילות הקודש, שאך תורת ההתבדלות הגמורה מאויבי התורה שלטונות הציונים וגרוריהם, היא

כ"ק אדמו"ר ממשכנות הרועים בדברות קודש

כ"ק האדמו"ר שליט"א בסוד שיח

החרדית' בעיר החדשה חר' יש יצי' ז"ל"צ והאדמו"רים ומנהיגי הקהילות שליט"א

מקום אהלך

בתי הכנסת של קהילות הקודש: קהל פרושים, ברסלב, משכנות הרועים, כמו"כ בית הכנסת כלל חסידי בראשות כ"ק אדמו"ר מקרעטשניף טשערנאוויץ שליט"א, והקמת מוסדות התורה והחינוך בדרך ישראל סבא, תלמוד תורה, בתי חינוך לבנות, כוללי אברכים על טהרת הקודש באורחות הקודש הסלולה והמקובלת מדור דור. את דבר הישוב הישן בירושלים השמיע כ"ק אדמו"ר ממשכנות הרועים שליט"א מזקני מנהיגי היהדות החרדית, שהרחיב כי היסוד בירושלים של מעלה היה בעמידה על משמר הדת שסימלה את גדולי ויושבי ירושלים, ומול כל פירצה יצאו, וזה הכח של ירושלים שתתרחב ותשפיע גם מחוצה לה עבור צאצאי בני ירושלים, ומעשי אבות סימן לבנים.

את דבר קהילות הקודש בחריש השמיע כ"ק

חיי שרה, בבית מזרשו של רבינו הגדול רבן של ישראל כ"ק מרן הגאב"ד שליט"א מרא דארעא דישראל, ובמעמד ראשי עם קודש מנהיגי קהילות הקודש, ובראשם כ"ק אדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א, כ"ק אדמו"ר ממשכנות הרועים שליט"א, הגאון הגדול ר' יהודה פישר שליט"א חבר הביד"צ, הגרי"ד טורצין שליט"א רבה של מקהלות הפרושים בארה"ק, הגה"ח רבי שמואל משה קרמר שליט"א נשיא מוסדות ברסלב, ועוד גלריית רבנים חשובים מורי הוראה ומרביצי תורה, רבנן ותלמידיהון, ראשי ומנהלי מוסדות התורה, חברי הנהלת עדתינו, עסקני ועדת הדור, נציגי התושבים וההורים השולחים את צאצאיהם להקים את ביתם בעיר החדשה.

בנוסף לבית הכנסת של חסידי תולדות אהרן שכבר מתנוסס לתפארה במקום, נודע על הקמת

העיר תפתור את מצוקת הדיוור, ומאומה לא הועילו לציבור, נמצאו רק מקלקלים. כעתה כן אז בהתגוששותם ובתעלולים שבין פלגי אגודת ישראל ו'דגל התורה' הכו ומסרו אחד את השני על זיופים ורמאויות, הובילו את כל הפרויקט האדיר לתהום הנשיה, ומפתח תקוה לעמק עכור.

עתה זכינו ומגלגלים זכות על ידי זכאי שעסקנים טהורי לב שדבר אין להם עם השלטון וכל "הדואגים" למיניהם, שכל פעולותיהם הרחק מן הזרקורים פועלים לטובת ציבור בני הישוב הישן, וב"ה עלה בידם למצוא מקום ראוי הרחק משאון העיר ומהכרכים הרועשים, ועוד מעלה גדולה במקום הזה שיש אפשרות לקנות שטחים להקים עליהם מוסדות התורה והחינוך, כראוי וכיאות לממשיכי דרך הקודש.

המעמד הנהדר התקיים ביום שלישי פר'

האדמו"ר מקרעטשניף טשערנאוויץ עם חותנו כ"ק אדמו"ר מתולדות אהרן שליט"א

הגר"י פישר שליט"א חבר הביד"צ בדברי ברכה

בקדושה תכונני: קו מהדרין: ירושלים - בית שמש - חריש בברכת רבותינו גדולי ישראל שליט"א

גדולי ירושלים תולים הרבה את הצלחת העיר בית שמש החרדית, בהפעלת קו העצמאי "מהדרין", ששמו יצא לתהילה בכל קצו ארץ, שזה היה האמצעי היחיד שהעתיק את בני ירושלים מתוככי חומות ירושלים, מבלי שיתקלו ח"ו במראות אסורות ובשאר דרכים נפסדים, כל הדרך עד אל תוככי מגוון הקריות הקדושות בבית שמש החרדית.

הקו שהוקם בשעתו ע"י הרה"ג ר' יצחק דוד ברייטשטיין זצ"ל, וממשיך עד היום במשך כל השנים בניצוח טובי עסקני עדתינו איש בשמו הטוב יבורך, זהו הקו שפרץ את הדרך, וקבע את צביון העיר בקדושה וטהרה, ומהוה סמל ודוגמא עד היום הזה.

ביוזמת 'ועד הדיור המרכזי' בחריש של קהילות בני הישוב הישן, כבר מפעילים 'קו מהדרין' למקום היוצא מידי יום ביומו לפחות 3 נסיעות לחריש וחזרה ממנו. דבר המקשר את ירושלים לחריש, במתכונת קו המהדרין הפועל בין ירושלים לבית שמש, עם התקנות הקבועות בהפרדה מלאה בין גברים לנשים, ועוד הוסיפו לאסור הוצאת כל מכשיר פרוץ אפילו 'מוגן' בכל מהלך הנסיעה.

למרות מספר הנוסעים הדל יחסית הקיים בנתיים, עוד לפני האיכלוס הגדול בחדשי החורף, בו אמורים להעתיק בני ירושלים את משכנם למקום, נטל על עצמו הרה"ח ר' יוסף קדיש אייזנער שליט"א המסור בלב ונפש לכל צרכי העיר ברו"ג לראשית את הנסיעות במחיר שוה לכל נפש, כך יוכלו כל יראי ה' לנסוע לחריש וממנה על טהרת הקודש, בדרכי הישר והטוב. כה לחי!

האדמו"ר מקרעטשניף טשערנאוויץ שליט"א, שהעלה את זכרו של מוח"ז כ"ק אדמו"ר בעל דברי אמונה מתולדות אהרן זיע"א שכנה כוחות ודמעות השקיע בהקמת הישוב הישן בבית שמש שנוסדה במסירות נפש בהתבדלות גמורה מהרשעים תקציביהם ומנעמיהם, וכיום בית שמש היא דוגמה ומופת בכל העולם ליהדות שורשית ותורה בטהרה ויראת ד' בוערת בתושביה העיר החרדית שהיא כיום יפה נוף משוש כל הארץ ראשונה בכל המעלות וקדושתה מכל הערים החרדיות שקמו בשנים האחרונות, וממנה ניקח לעבוד את ד' ולהתגבר על הקשיים הנעדרים מהשלטונות המתנכלים לכל דבר שבקדושה ולקבל עוז ותעצומות הנדרש לתושבים הראשונים המגיעים למקום חדש זר ומנוכר להעמיד מקום שיהיה לתפארת לישרי דרך הצועדים בדרכי אבות.

את דבר המעמד השמיע הרב הגאון ר' יוסף שמואל וואלעס שליט"א רב ומו"צ חריש, שהביע כי שליחותיהו דקמאי קעבדינג ונחננו רק שליחים להמשיך את הדרך הסלולה אותה התוו לנו הראשונים מייסדי העדה החרדית והנמשכת בעוז ע"י רבותינו מרנן ורבנן שליט"א הרועים את הצאן ומנווטים את ספינת היהדות החרדית בתוך גלי הים הסוערים. שכן המטרה של כל התושבים, המגיעים לחריש לא בשביל שמחפשים רחבות ושיכונים גדולים, רק להעמיד בתים נאמנים לד' ולתורתו ולהכניס את השראת השכינה בעוד מקום בישראל בלא לזוז זיז כל שהוא מדרך האבות.

דברי ברכה הרעיף הגאון הגדול רבי יהודה פישר שליט"א חבר הביד"צ פעי"ה"ק, בהביאו את ברכת הביד"צ השלוחה לתושבים ובראשם להראשונים הנוטלים את זכות הנחשונים, היוצאים לארץ לא זרועה, שמקימים מקום לדורות, שתלווה אותם הברכה, יהי ה' אלוקיני עמנו כאשר היה עם אבותינו, שייזכו לסייעתא דשמיא להתגבר על כל המכשולים וכל הקשיים שמערימים עליהם מבית ומבחוץ, ואחריתם ישגא

בהרחבת עיר התורה והיראה בבית שמש ע"י קהלות הקודש בראשות כ"ק מרן הגאב"ד הקוה"ט הרמ"א פריינד זיע"א ועמו וכ"ק אדמו"ר הגה"ק בעל דברי אמונה מתולדות אהרן זיע"א, ועד לימינו אנו בהחרבה יריעות העדה החרדית גם לחריש ע"י ממשיך דרכם וממלא מקומם רבן של ישראל כ"ק מרן הגאב"ד שליט"א ועמו מרנן ורבנן מנהיגי קהילות הקודש שליט"א.

והיהדות החרדית וקהילות הקודש החונים על דגלה שולחת את ברכתה: "אחותנו את היי לאלפי רבבה".

מאד לתפארת היהדות הנאמנה וברכה מיוחדת להעוסקים עם הציבור המשליכים נפשם מנגד להתרחק מהרע והדומה לו, ולמנהלי מוסדות התורה והחינוך על טהרת הקודש שיצליחו בכל אשר יפנו ויזכו לכונן את החינוך הטהור בישוב החדש בדרך הקודש שבירושלים לשם ולתפארת. זוהי אכן יום בשורה להמשך הישוב הישן בקרב היהדות הנאמנה, זו המושכת את השלשלת מאז הקמת העדה החרדית ע"י מרן הגרי"י דיסקין זיע"א ומרן הגרי"ח זוננפלד זיע"א ועמהם גדולי ירושלים של מעלה, וכפי שהלכו בדרכיהם

חלק מציבור התושבים והעסקנים. נראה הגאון ר' שלמה וואלעס שליט"א רא"כ חושן משפט

הרה"ג ר' יוסף שמואל וואלעס רב ומו"צ חריש

האדמו"ר מקרעטשניף טשערנאוויץ שליט"א נואם

עם הרה"ח ר' אלי" כהן מנהל הת"ת עטה"ק בחריש

עם הרה"ח ר' נתן שטיינבערגער רו"מ כולל בהעלות אהרן י-ם-חריש והרה"ח ר' יוסף קדיש אייזנער מראשי

רה"י הגרי"ד טורצ"ין שליט"א עם הגרי"ש וואלעס שליט"א